

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobkyně: S.V., nar. ■■■, státní příslušnice ■■■, bytem ■■■, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2014, čj. MV-64201-3/SO/sen-2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 21. 10. 2014, čj. MV-64201-3/SO/sen-2014, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 3. 2014, čj. OAM-2150-47/PP-2013, byla žalobkyni podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na základě provedeného dokazování prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, že manželství žalobkyně nebylo uzavřeno jako trvalé společenství muže a ženy, ale hlavním cílem tohoto počínu bylo získání povolení k pobytu obejitím a zneužitím zákona.

[2] Prvostupňový správní orgán zjistil, že žalobkyně se se svým manželem M.V. neshodují v zásadních i drobnějších okolnostech jejich společného života. Kdyby manželé žili skutečně manželským životem, nedošlo by k tak rozdílným výpovědím o jejich soužití. Prvostupňový správní orgán zohlednil i to, že žalobkyně dosud pobývala na území České republiky bez pobytového oprávnění a v nedávné době před podáním žádosti o povolení k přechodnému pobytu a uzavřením sňatku bylo neúspěšně ukončeno její řízení

o azylu. Na základě pobytových kontrol správní orgán dospěl k závěru, že manželé spolu nebydlí. Tuto skutečnost potvrdilo nezávisle na sobě více spolubydlících, přičemž jednou z nich byla dokonce správce domu. Tvzení o sdílení společné domácnosti nesvědčí ani tvrzení manželů, kdy správnímu orgánu poskytované informace ohledně bydlení byly značně rozporuplné.

[3] Při posuzování přiměřenosti společenského dopadu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně správní orgán konstatoval, že manželství žalobkyně s jejím manželem bylo uzavřeno účelově, manželství existuje pouze formálně a vazba mezi žalobkyní a jejím manželem prakticky neexistuje. Posuzování dopadu rozhodnutí na rodinné vztahy, které byly navázány výlučně s cílem získat povolení k pobytu, by bylo proti smyslu právní úpravy.

II.

[4] V odvolání proti uvedenému rozhodnutí žalobkyně uvedla, že prvostupňový správní orgán se dopustil při vyhodnocování její výpovědi a výpovědi jejího manžela značných zkreslení. Zcela přehlédl skutečnost, že se manželé ve výpovědi v 90 % shodují, a to i v nejmenších detailech.

[5] Podle žalobkyně drobné rozpory ve výpovědích existují, ale v žádném případě z nich nelze dovozovat účelovost manželství. Rozpory v některých případech vznikly špatným pochopením otázky, protože znalost českého jazyka u žalobkyně není perfektní, dále pak částečnou kulturní odlišností a samozřejmě také prostým lidským zapomínáním.

[6] Co se týče otázky bydlení manželů na adrese ■■■, tak je správnímu orgánu vytýkáno, že neodhalil překlep v evidenčním listu, kterého se dopustila pracovnice firmy ■■■, když uvedla nesprávné datum přihlášení žalobkyně, konkrétně 14. 8. 2012; správně mělo být uvedeno datum přihlášení žalobkyně dne 14. 8. 2013. Pokud by správní orgán věnoval dostatečnou pozornost obsahu spisu, musel by tuto zřejmou chybu správcovské firmy ■■■ odhalit.

[7] Posledním okruhem námitek žalobkyně poukazuje na nesprávné provedení pobytových kontrol, jejichž výsledky nic nedokazují ani nevyvracejí, a přesto s nimi správní orgán pracuje jako s plnohodnotnými důkazy ve správním řízení, což je zcela nepřipustné.

III.

[8] Podané odvolání žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Po přezkoumání spisového materiálu žalovaná dospěla k závěru, že z protokolů sepsaných s žalobkyní i jejím manželem vyplývají nesrovnalosti a skutečnosti, které přímo poukazují na účelovost uzavřeného sňatku. Otázky se týkaly situací, které oba manželé prožili. Mohli je popsat individuálně, ale výsledkem by měla být v případě funkčního svazku v zásadě shodná odpověď. V případě žalobkyně a jejího manžela byly rozdíly v odpovědích zásadní, zejména pokud jde o popisy týkající se jejich osobních údajů, jejich vlastního soužití a svatebního dne. Žalovaná tak dospěla k přesvědčení, že hlavním cílem uzavření manželství bylo setrvání žalobkyně na území České republiky.

[9] Žalovaná dále poukázala na skutečnost, že z cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že žalobkyně pobývala v minulosti na území České republiky na základě víza nad

90 dnů za účelem zaměstnání. Dne 9. 5. 2009 při domovní policejní prohlídce v nočním klubu ■■■ bylo zjištěno, že žalobkyně nerespektovala správní vyhoštění vydané dne 27. 5. 2008 Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátem cizinecké policie v Liberci na dobu 1 roku. Dne 11. 5. 2009 bylo účastníci řízení opětovně uloženo Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Oddělením pátrání a eskort správní vyhoštění podle § 118 a § 119 zákona o pobytu cizinců, které nabylo právní moci dne 11. 5. 2009. Žalobkyně byla evidována v evidenci nežádoucích osob od 11. 5. 2009 do 11. 5. 2013. Žalobkyně požádala dne 25. 5. 2009 o udělení mezinárodní ochrany, která jí nebyla udělena; kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany byla dne 27. 12. 2012 zamítnuta pro nepřijatelnost. Dne 15. 2. 2013 účastnice řízení uzavřela manželství a následně dne 18. 2. 2013 podala žádost o povolení k přechodnému pobytu, neboť uzavřela manželství s občanem České republiky panem ■■■. Žalovaná je toho názoru, že uzavření sňatku s občanem Evropské unie byl pro žalobkyni řízení jediný způsob, jak získat povolení k pobytu na území České republiky.

[10] Žalovaná zdůraznila, že žalobkyně a její manžel byli v rámci provedených výsledků náležitě poučeni. Oba shodně prohlásili, že se po zdravotní stránce cítí v pořádku, nejsou pod vlivem léků ani jiných utišujících prostředků, které by mohly ovlivnit jejich schopnost vypovídat nebo být vyslýcháni. Dále prohlásili, že nejsou pod vlivem alkoholu ani jiných omamných látek. Toto poučení stvrdili svými podpisy.

[11] Žalovaná tak dospěla k závěru, že v případě žalobkyně byl dán důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců spočívající v obcházení zákona uzavřením účelového manželství s cílem získat povolení k přechodnému pobytu.

[12] Podle žalované zákon o pobytu cizinců výslovně nepředpokládá, že by se správní orgán měl při aplikaci § 87e odst. 1 písm. c) zabývat otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života účastnice řízení. Prvostupňový správní orgán přesto vyhodnocení této otázky provedl s přihlédnutím k čl. 28 odst. 1 Směrnice 2004/838/ES Evropského Parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů unie a jejich rodinných příslušníků volně se pohybovat na území členských států. Žalovaná uvedla, že zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu nemohlo mít dopad do rodinného života žalobkyně, jestliže manželství bylo uzavřeno účelově, když z výpovědi žalobkyně a jejího manžela bylo dovozeno, že tento vztah fakticky nefunguje jako manželský. S ohledem na uplatněný důvod zamítnutí žádosti, kdy bylo uzavření manželství shledáno jako formální prostředek pro získání povolení k pobytu žalobkyně, nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života ani jednoho z manželů.

IV.

[13] Rozhodnutí žalované napadla žalobkyně včas podanou žalobou. V ní zdůraznila, že žalovaná se s námitkami žalobkyně vůbec nevypořádala, námitky vedoucí k vyvrácení důvodů zamítnutí její žádosti vůbec nepoužila, k namítaným pochybením prvostupňového rozhodnutí se nijak nevyjádřila. Výrok napadeného rozhodnutí žalované je tak ve výsledku opřen pouze několik drobných rozporů ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela, o závěry z neprůkazných a procesně nepoužitelných pobytových kontrol a o množství domněnek a spekulací žalované a prvostupňového správního orgánu.

[14] Žalobkyně odkazuje na kritéria opírající se o sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě, o pokynech pro přípravu dětí a uplatňování Směrnice 2007/38/ES Sb. KOM (2009) 313 ze dne 2. 7. 2009, která by měla být považována za podněty pro zahájení vyšetřování, aniž by z nich bylo možné vyvozovat automaticky závěry výsledků nebo dalšího šetření. Členské státy se nemohou spoléhat na jediné kritérium, ale je třeba věnovat řádnou pozornost všem okolnostem jednotlivého případu. Tímto se žalovaná evidentně při svém rozhodování neřídila, když při hodnocení účelovosti manželství nevzala v úvahu skutečnost, že žalobkyně je ve středním a její manžel již v pokročilejším věku. Tato okolnost má totiž nepochybně zásadní vliv na většinu aspektu jejich manželství. Například není nic neobvyklého, když otec, který se nestýká se svými dětmi, o nich vůbec nemluví a žalobkyně tak o nich prakticky nic neví. Stejně tak není neobvyklé, pokud se mezi budoucími manželi vyššího věku neodehraje typická žádost o ruku.

[15] Žalobkyně má za to, že žalovaná v napadeném rozhodnutí zveličuje drobné rozpory ve výpovědích manželů a zároveň při posuzování manželství nezohledňuje specifické okolnosti případu (především věk) a rovněž zcela pomíjí shodnost drtivé většiny jejích odpovědí na otázky, které prakticky nebylo možné dopředu připravit. Takový způsob posuzování účelovosti manželství je zcela vadný a tento její názor potvrzuje také judikatura Nejvyššího správního soudu – například rozsudek ze dne 30. 4. 2014, čj. 3 As 101/2013-34.

[16] Žalobkyně nepopírá, že v minulosti po určitou dobu pobývala v České republice bez platného povolení. Poukazuje ovšem na skutečnost, že do České republiky vstoupila na základě platného povolení za účelem zaměstnání. Shodou nepříznivých okolností však nebyla schopna si platnost víza prodloužit a její pobyt v České republice se tak stal dočasně neoprávněným. Ode dne 25. 5. 2009 do současnosti je však každý den jejího pobytu v České republice oprávněný. Konstatuje, že se nikdy v minulosti na území České republiky nedopustila trestného činu, ani jiného porušení zákonů, s výjimkou neoprávněného pobytu na území České republiky.

IV.

[17] Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná reagovala na žalobní námitky tak, že toliko citovala některé pasáže z napadeného rozhodnutí.

V.

[18] Podáním žaloby bylo před krajským soudem zahájeno řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo. V rozsahu a z hlediska námitek žalobce; byl přitom vázán skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[19] Soud z předloženého spisového materiálu žalované zjistil, že dne 18. 2. 2013 žalobkyně podala žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území, kdy jako účel pobytu na území vyznačila „rodinný“. Žalobkyně ke své žádosti o povolení k přechodnému pobytu předložila oddací list vydaný dne 18. 2. 2013 Magistrátem města Liberec, podle kterého uzavřela dne 15. 2. 2013 manželství s panem [REDAKCE], nar. ..., státní příslušnost Česká republika. Posléze k výzvě žalobkyně doložila cestovní doklad na příjmení V., doklad o

zdravotním pojištění a nájemní smlouvu uzavřenou dne 15. 8. 2012 mezi panem ■■■ a nájemcem panem ■■■. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou do 30. 10. 2012, později byl doložen dodatek k nájemní smlouvě s prodlouženým datem nájmu na dobu do 30. 10. 2013.

[20] Ze záznamu o provedení pobytové kontroly za dne 26. 3. 2013 na adrese hlášeného pobytu žalobkyně ■■■, se podává, že se jedná o jedenáctipatrový panelový dům s velkým počtem bytových jednotek. Žádný ze zvonků nebyl označen jménem ■■■, ■■■, příp. ■■■ (dřívější příjmení žalobkyně – *pozn. soudu*). Z důvodu velkého počtu osob žijících v domě nebyl ani žádný obyvatel domu schopen uvést, jestli e výše jmenované osoby v tomto domě zdržují.

[21] Z dalších listin založených ve správním spise vyplývá, že s žalobkyní byl dne 17. 10. 2013 sepsán protokol o výsledku účastnice řízení a s panem ■■■ protokol o svědecké výpovědi, ze kterých vyplynuly vzájemné nesrovnalosti. Manželé se shodli, že se seznámili v říjnu roku 2012 v restauraci ■■■ přes společného známého ■■■. Žalobkyně v tu dobu bydlela ve ■■■. Žalobkyně pak pana ■■■ navštívila v Liberci na víkend, poté ještě dvakrát nebo třikrát. Rozpory byly zaznamenány ohledně stěhování na adresu ■■■. Žalobkyně uvedla, že se k manželovi přestěhovala do Liberce začátkem léta roku 2013. Oproti tomu pan ■■■ uvedl, že přestěhoval žalobkyni k sobě domů na začátku února 2013. Když byl u ní na návštěvě ve ■■■, vzal jí půlku věcí a odvezl do Liberce. Pak tam jel ještě jednou v únoru 2013 a vzal zbytek věcí. Žalobkyně jela rovnou s ním do Liberce již natrvalo. Žalobkyně ale uvedla, že na adresu Borových vrch se stěhovala koncem června roku 2013. Uvedla, že když se stěhovala za manželem do bytu, měla jen dvě tašky svých osobních věcí, které vezla vlakem. Manžel čekal na nádraží. Pan ■■■ uvedl, že žalobkyni stěhoval sám autem. Během jedné z návštěv přivezla tašku osobních věcí, ale on navrhl, že ji odstěhuje autem. Další nesrovnalosti ve výpovědích obou manželů se objevili v otázkách svatebního dne a svatební hostiny. Žalobkyně uvedla, že žádost o ruku neproběhla, prostě se jen dohodli, bylo to po Silvestru 2012. Pan ■■■ uvedl, že sňatek s žalobkyní navrhl mezi Vánocemi a Silvestrem on a při té příležitosti ji dal kytku. Žalobkyně uvedla, že obřad byl v pátek dne 14. 3. 2013, pan ■■■ sdělil, že svatební obřad se konal dne 15. 2. 2013 na radnici v Liberci. Shodně sdělili, že po obřadu šli všichni do restaurace, kterou vlastnila kamarádka manžela. Podle žalobkyně v restauraci byli asi do 22 hodin, poté ona, manžel a manželova přítelkyně ■■■ jeli k nim domů, kde ještě asi hodinu poseděli. Pak šla ■■■ domů. Pan ■■■ oproti tomu uvedl, že v restauraci zůstali asi do 18. hodiny, pak se jeli domů převléknout a šli ještě do restaurace vedle domu. Byla tam s nimi jeho kamarádka ■■■ a kamarád ■■■. Z protokolů dále vyplývá, že žalobkyně ani po roce známosti nevěděla, kolik má manžel dětí. Uvedla, že ona děti nemá a manžel má dvě dcery, nezná je jmény, ví, že žijí obě v Liberci, ale víc o nich neví, s manželem se nestýkají. Pan ■■■ uvedl, že má dvě děti z prvního manželství a z druhého manželství má syna. Manželka je nezná, nezná ani jejich jména. Nikdy se s ní o tom nebavil, s dětmi se nestýká, jsou vyděděny,

[22] Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 1. 11. 2013 byla provedena pobytová kontrola na adrese hlášeného pobytu ■■■ – ■■■, při které bylo zjištěno, že na dvoupatrovém zděném domě probíhají stavební práce na zateplení objektu, dům nebyl označen číslem popisným, zvonky nebyly funkční. Hlídce se nepodařilo dostat do objektu.

[23] Dne 4. 11. 2013 v 9:30 hodin byla provedena další pobytová kontrola, a to na hlášené adrese žalobkyně B. v. 285/29, L., při které bylo zjištěno, že zvonek je označen jménem ■■■. Poštovní schránka byla označena jmény ■■■, ■■■. Ve 3. patře byl označený byt jmenovkou ■■■, na zvonění nikdo nereagoval. Sousedka z vedlejšího bytu uvedla, že pana ■■■ zná, ale myslela si, že se jmenuje ■■■. Uvedla, že dochází do bytu tak 3x do měsíce, kde jinak bydlí, neví. Mladou blondýnku zde zahlédla několikrát v doprovodu pana ■■■, ale soustavně zde nebydlí.

[24] Správní spis dále obsahuje protokol o opakovaném výsledku žalobkyně jako účastnice řízení, jakož i protokol o opakované svědecké výpovědi s panem ■■■, oba ze dne 22. 1. 2014. Žalobkyně vypověděla, že na adrese ■■■ bydlí od června roku 2013, zatímco pan ■■■ uvedl, že na této adrese žalobkyně bydlí od svatby, tzn. od prosince roku 2011 (*sic*), oficiálně hlášena je tam od léta roku 2013. Žalobkyně dále uvedla, že do ■■■ jezdí za kamarádkou, a to zhruba na 2 – 3 dny v měsíci. Pan ■■■ ale uvedl, že tam žalobkyně jezdí na 3 dny jednou za cca 2-3 měsíce. Účastnice řízení ve výpovědi uvedla, že plánují založit rodinu, ale pan ■■■ uvedl, že myslí, že ne.

[25] Následně prvostupňový správní orgán vydal rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byla zamítnuta.

VI.

[26] Právní rámec souzené věci je hmotněprávně vymezen § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že ministerstvo žádost zamítne, jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

[27] Z cit. ustanovení se podává, že žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu lze zamítnout tehdy, pokud jsou kumulativně splněny následující dvě podmínky. Za první, cizinec musel učinit souhlasné prohlášení o určení otcovství nebo uzavřít manželství. Za druhé, musí být dán okolnostmi případu zjevný důvod, že se tak stalo účelově, tj. s cílem získat povolení k přechodnému pobytu obcházením zákona.

[28] Protože je správní soudnictví ovládáno zásadou dispoziční (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), rozsah soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů je určen rozsahem žalobních bodů a námítkami, které žaloba proti postupu správních orgánů vznáší. Namítá-li žalobkyně, že žalovaná se s námítkami žalobkyně vůbec nevypořádala, námitky vedoucí k vyvrácení důvodů zamítnutí její žádosti vůbec nepoužila, k namítaným pochybením prvostupňového rozhodnutí se nijak nevyjádřila, činí tak pouze v obecné rovině. V první části žaloby není specifikováno, které úvahy žalované jsou nesprávné ve vztahu k námítkám uplatněným v odvolání. Ani soud tak nemůže konkrétně argumentovat, pokud mu není námítkami vymezen jednoznačný prostor k jeho úvahám.

[29] Soud nesdílí přesvědčení žalobkyně, že žalovaný výrok svého rozhodnutí opřel pouze několik drobných rozporů ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela a o závěry z neprůkazných a procesně nepoužitelných pobytových kontrol. Soud naopak přisvědčuje

názoru žalované, že v posuzovaném případě jsou ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela nesrovnalosti a skutečnosti, které přímo poukazují na účelovost uzavřeného sňatku. Soud souhlasí s tím, že otázky se týkaly situací, které oba manželé prožili. Mohli je popsat individuálně, ale výsledkem by měla být v případě funkčního svazku v zásadě shodná odpověď.

[30] Za podstatnou soud považuje např. skutečnost, že uzavření sňatku předcházela pouze krátkodobá setkání žalobkyně a jejího budoucího manžela. Pochybnosti vzbuzuje tvrzení žalobkyně a jejího manžela o jejich vlastním soužití, kdy žalobkyně uvedla, že se k manželovi přestěhovala do Liberce začátkem léta roku 2013, zatímco pan ■■■ uvedl, že přestěhoval manželku k sobě domů na začátku února 2013. Stejně tak se neshodli ohledně množství návštěv žalobkyně u její kamarádky ve ■■■, když žalobkyně uvedla, že do ■■■ jezdí za kamarádkou zhruba na 2 – 3 dny v měsíci, ale pan ■■■ odpověděl, že tam žalobkyně jezdí na 3 dny jednou za cca 2 – 3 měsíce. Stejně tak je nepravděpodobné, že by manželé ve fungujícím manželství spolu neřešili, kolik má manžel žalobkyně dětí. Soud přitom nesdílí názor žalobkyně, že zásadní vliv na většinu aspektu manželství žalobkyně a jejího manžela má věk obou osob. Soud nepochybnuje, že náhled na některé skutečnosti či hodnoty se může s věkem proměňovat, ale je nepravděpodobné, že by docházelo ke zcela rozdílnému zapamatování zásadních skutečností či okamžiků, které utvářejí či utvářeli vztah žalobkyně s jejím manželem.

[31] Z procesního hlediska soud poukazuje na to, že otázky v protokolech se týkaly situací, které oba manželé prožili, měli je prožít společně, přičemž výsledkem by měla být v případě funkčního svazku shodná či velice podobná odpověď. Kladené otázky byly určité, týkaly se běžných věcí společného soužití. Z pohovorů nikterak nevyplývá, že by se žalobkyně nebo její manžel dožadovali upřesnění otázek, nebo že by jim nerozuměli, nebo jim činilo problém odpovědět.

[32] Napadá-li žalobkyně zjištění pobytové kontroly na hlášené adrese žalobkyně a jejího manžela ■■■, které byly provedeny ve dnech 28. 3. 2013 a 4. 11. 2013, a při kterých nebyly manželé ani jednou zastiženi, pak tyto nelze brát za stěžejní důkaz, nicméně umocňují pochybnosti o tom, zda žalobkyně a její manžel spolu vedou manželský život.

[33] Podle názoru soudu zjištění o účelově uzavřeném sňatku za účelem získání povolení k přechodnému pobytu, tj. o obcházení zákona, jednoznačně vyplývá z nashromážděných indicií tvořících ve svém souhrnu uzavřený okruh faktů, z něhož plyne jednoznačný závěr. Rozdíly ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela nelze považovat za banální, jak se domnívá žalobkyně. Stejně tak skutečnost, že žalobkyně ani její manžel nebyli při žádné z pobytových kontrol zastiženi a ani o jejich pobývání na hlášené adrese o nich nikdo nic nevěděl, není bezvýznamná, neboť tvoří součást poznatků o funkčnosti manželství uzavřené mezi žalobkyní a ■■■

[34] Daná zjištění a hodnocení nejsou v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, *in concreto* s jeho rozsudkem ze dne 30. 4. 2014, čj. 3 As 101/2013-34. Jakkoli Nejvyšší správní soud akcentoval, že mnoho rozporů může v obdobných případech plynout

ze subjektivního vnímání dotazované skutečnosti, nelze v souzené věci odhlédnout od toho, že řada podstatných okolností se ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela neliší pouze určitým náhledem, ale zcela odlišným skutkovým vyjádřením. Zdejší soud souladně s obsahem označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu pak vyjadřuje, že pochybnosti vzbuzuje úroveň vzájemné neznalosti osobních údajů – zde např. údaj o počtu dětí ■■■.

[35] K návrhu žalobkyně na výslech řady svědků soud konstatuje, že správní orgány měly pro svá rozhodnutí dostatek podkladů, žalobkyně byla v řízení před prvostupňovým správním orgánem vyslechnuta jako účastnice řízení, a správní orgány měly k dispozici i protokoly o svědecké výpovědi jejího manžela. Vzhledem k tomu, že nosnými důvody pro závěr o účelovosti uzavření manželství byly především rozdíly ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela ohledně skutečností, z nichž lze na charakter sňatku usoudit, soud považuje za nadbytečné doplňovat dokazování o svědecké výpovědi Ing. ■■■, Ing. ■■■, ■■■, ■■■, ■■■ a ■■■.

[36] Soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány rozhodly o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu žalobkyně jako rodinného příslušníka občana EU na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci, po řádném zhodnocení podkladů, nedošlo tedy k porušení § 2 a § 3 správního řádu, v souladu s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a proto nebylo zasaženo právo žalobkyně na rodinný a soukromý život, neboť sňatek byl účelový, jak ostatně konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s..

[37] O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 27. dubna 2015

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu